

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

VINCENT... SLAAP KINDJE SLAAP...

toneelspel in drie bedrijven

door

Marc Smet

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2013

Nr.1883

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *VINCENT.. SLAAP KINDJE SLAAP..* op te voeren moet de naam van auteur *MARC SMET* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/1992/220/10
ISBN 978-90-385-00799

© 1991 Toneelfonds J. Janssens/Marc Smet
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONEN (8 heren, 8 dames + figuratie, of 6 heren, 4 dames
———— + figuratie.)

ERIK VERDUYN

SARA VERDUYN- STAS

VINCENT VERDUYN (12 jaar)

VINCENT VERDUYN (18 à 28 jaar)

RECHTER (Mevrouw Jongbloed)

AANKLAGER (meneer Jan Olbrechts)

VERDEDIGER (Mevrouw Lieve Dewilde)

DOKTER OLGA VERPOEST

MENEER DUBOIS

GUSTAAF VERDUYN

CIPIER

DIREKTRICE (Mevrouw Bogaert)

OBER

MADAME BLANCHE

MADAME ZWARTJES

LAURA

FIGURATIE -Griffier

-Heer op schip

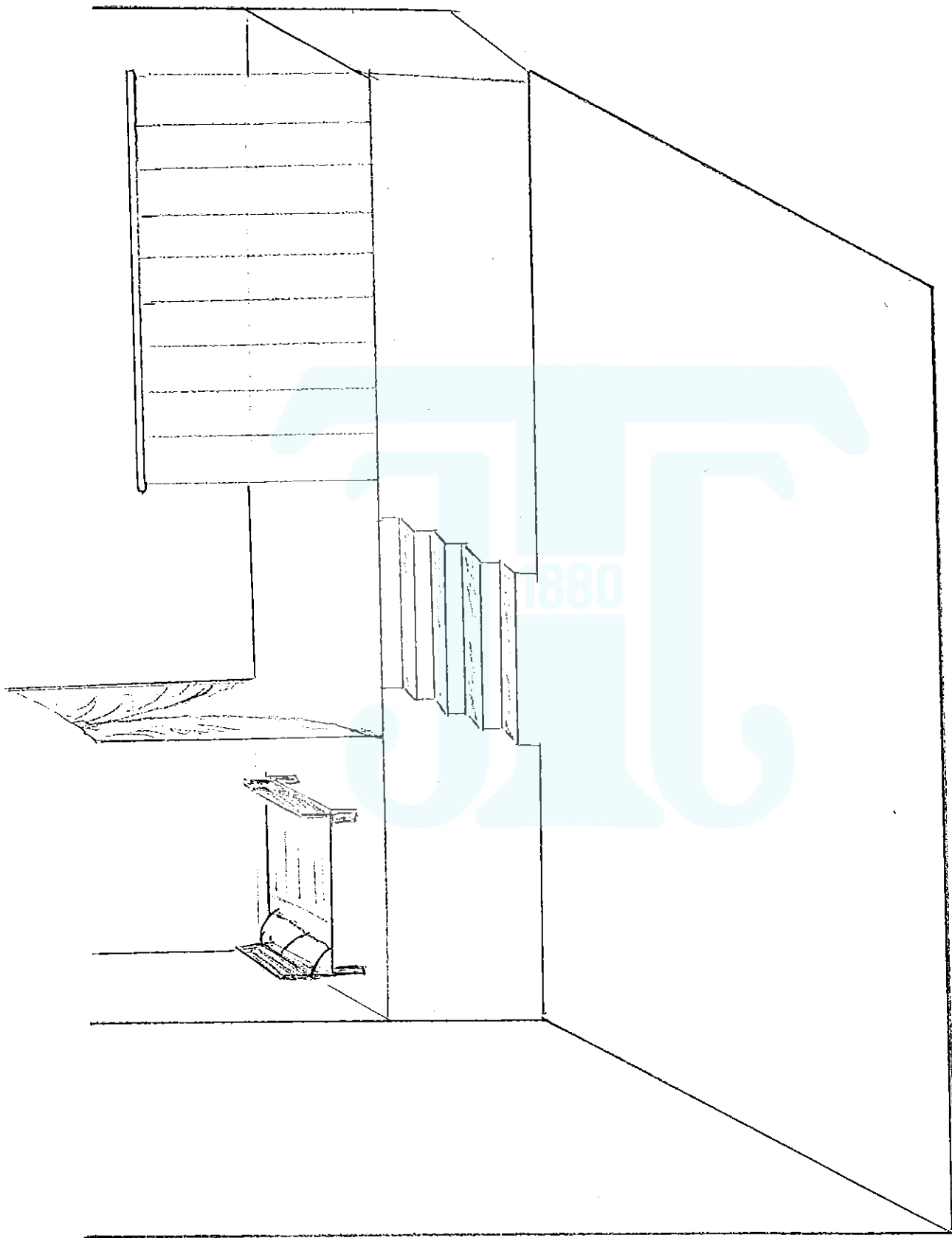
-vrouw op schip

Opmerking:

Het is duidelijk dat heel wat rollen zowel door dames als door heren kunnen gespeeld worden, zoals:

- rechter
- aanklager
- verdediger
- dokter
- direktrice

Om het aantal personen te verminderen, kunnen ook zonder problemen een aantal dubbelrollen gespeeld worden.

TAFEREEL 1

(Het is namiddag, thuis bij de familie Verduyn. Erik en Sara komen thuis van de materniteit met de kleine Vincent.)

SARA (off): Pas op, zotteke, wat ga jij nu doen?

ERIK (off): Zie je dat niet?

SARA (off, lachend): Laat me niet vallen hé. Pas op.

ERIK (off): Heb je mij al eens goed bekeken?

(De deur gaat open.)

ERIK (op met Sara in zijn armen): Eén, twee, drie, hup met de geit.

SARA: Maar zoiets doe je toch alleen maar op je trouwdag!

ERIK: Deze dag, mijn allerliefste Saratje, is de mooiste van mijn leven, nog belangrijker dan onze trouwdag.

SARA: Zet me nu maar al neer of je krijgt nog iets in je rug.

ERIK: (rondlopend) Dit kan ik nog uren volhouden. (zet haar neer) Bij wijze van spreken dan. Zo kort na de bevalling ben jij nog niet op je competitiegewicht, geloof ik. (zucht)

SARA: Zotteke.

ERIK: (sluit de deur) Kom eens hier. (hij neemt haar in zijn armen en kust haar)

SARA: Van een thuiskomst gesproken.

ERIK: Nu we met drie zijn, begint ons leven pas voorgoed. Kun jij je dat voorstellen: een zoon! Een prachtzoon!

SARA: Ik begin mij zo stilaan af te vragen of jij niets vergeten bent.

ERIK: Ik?

SARA: Ja... iets dat toch nogal belangrijk is.

ERIK: Wat dan?

SARA: Jouw prachtzoon: hij staat nog voor de deur.

ERIK: Miljaar, 't is niet waar. (holt naar buiten en komt terug binnengelopen met de kleine Vincent in de reiswieg)

ERIK: Hij stond er nog.

SARA: 'k Denk dat hij nog wat te klein is om te gaan wandelen.

ERIK: (zet de reiswieg op de tafel) Zie eens hoe mooi hij ligt te slapen.

SARA: 't Is toch een schatteke.

ERIK: Helemaal zijn vader.

SARA: Als hij slaapt dan toch!

ERIK: Zeg schatteke, hoor je 't nu al een beetje graag?

SARA: Wat?

ERIK: Zijn naam: Vincent.

SARA: Natuurlijk, anders zou ik toch nooit akkoord gegaan zijn. 'k Hoop dat de mensen het niet op z'n Frans uitspreken. "Vein-sant", dat vind ik verschrikkelijk.

ERIK: Daar zullen we streng op zijn. Het moet Vin-cent zijn, zoals Van Gogh.

SARA: Heeft dat iets met Van Gogh te maken dat je die naam zo graag hoort?

ERIK: Bah, 'k weet niet. 't Is nu precies 100 jaar geleden dat Van Gogh gestorven is en er wordt zoveel over gepraat... maar nee... 'k vind het gewoon mooi klinken.

SARA: Hopelijk wordt onze Vincent net zo'n grote artiest als die schilder. Dat zou toch formidabel zijn.

ERIK: Ja, maar dan kunnen we alleen maar hopen dat hij wat gelukkiger zou zijn in zijn leven.

SARA: Was Van Gogh dan niet gelukkig?

ERIK: Hij heeft toch zelfmoord gepleegd!

SARA: Ja, dat wel, maar... Zeg, waar zijn we nu eigenlijk mee bezig? Je ziet wat er van komt als je dat manneke persé Vincent wilt noemen.

ERIK: Als 't een meisje was, wilde jij haar Lynn noemen. De helft van Vlaanderen heet tegenwoordig Lynn, sinds er zo'n mooie presentatrices zijn op VTM.

SARA: 't Is goed. Alles bij mekaar hoor ik het toch wel graag: Vincent... Vincent Verduyn... dat klinkt toch wel goed.

3.

ERIK: Met jouw naam zou het wat minder zijn. Stel je voor: Vincent Stas. Maar ja, jij kan er ook niets aan doen, dat is een erfelijke kwestie.

SARA: Kijk eens, hij trekt met z'n neusje.

ERIK: Hij zal niet tegen jouw parfum kunnen, denk ik.

SARA: Die heb je zelf nog voor mijn verjaardag gekocht.

ERIK: Natuurlijk, opdat je me beter zou kunnen verleiden.
Grrr...(neemt haar vast en knuffelt)

SARA: Laat me los zotteke.

ERIK: Een minuutje...'k ben nog iets vergeten.(af naar keuken)

SARA: Alweer, jij wordt seniel, geloof ik.

ERIK: (op, met boeket rozen) Voilà, dat is voor jou, om de thuiskomst te vieren.

SARA: Whaw! Rozen nog wel. Prachtig, je bent een schat.(kust hem)

ERIK: Dat weet ik al lang, als jij het maar moest weten.

SARA: Kom hier, Don Juan. (kust hem)

ERIK: Je bent het precies nog niet verleerd in de materniteit.

SARA: Kussen, dat is iets als fietsen, dat verleer je nooit.

ERIK: Om goed te kunnen fietsen moet je veel trainen, dus...
(kust haar)

SARA: Als ik jou moest laten doen, zou je een heel trainingsprogramma afwerken.

ERIK: 'k Heb nu toch al lang genoeg kluizenaar moeten spelen.

SARA: Sukkelaar.

ERIK: Jij kan je dat niet voorstellen, je zou eens in mijn plaats moeten zijn.

SARA: Willen we ruilen?

ERIK: 't Is al goed...

SARA: Weet je wat... ik ga onze Vincent naar zijn kamertje dragen.

ERIK: Je gaat hem toch niet wakker maken?

SARA: Natuurlijk niet, ik laat hem in zijn reisiwieg liggen tot hij moet eten.

ERIK: Hij eet nu toch goed?

SARA: Natuurlijk, je weet toch dat dat slechts de eerste dagen was... tot de borstvoeding goed op gang gekomen was.

ERIK: Aan jouw borsten te zien is alles "dik" in orde nu.

SARA: Onnozelaar... je zou beter mijn valies uit de auto gaan halen... er zit nog van alles in dat seffens moet gewassen worden.

ERIK: Ik vlieg al kommandant!

SARA: Als hij straks slaapt, dan zullen we het ons wat gezellig maken.

ERIK: Ik vlieg nog harder kommandant! (af langs buitendeur links. Sara neemt de reisiwieg en gaat langs rechts boven af naar de kamer van Vincent.)

TAFEREEL 2

(licht fade in. Erik en Sara zitten in de zetel; hij in pyama, zij in nachtkleed met daarover een peignoir.)

ERIK: Gezellig.

SARA: En stil...

ERIK: Vooral als jij niet praat.

SARA: Onnozelaar.

ERIK: Heeft hij goed gegeten?

SARA: Dat manneke eet mij helemaal op. Als ik van goede wil ben, dan zou ik hem elk uur kunnen aanleggen.

ERIK: Daar moet je mee opletten heeft de verpleegster gezegd.

SARA: Ik weet het... ik probeer mij aan de normale uren te houden.

ERIK: Dat zal toch niet alles zijn, als je er zo iedere nacht een paar keer uitmoet.

SARA: Ja, dat moet ik erbij nemen. Nog een geluk dat ik borstvoeding geef, want anders zou jij wat meer van dienst zijn.

ERIK: Maar als hij tussendoor wakker wordt, zal ik wel gaan.
Dan kan jij een beetje blijven liggen.

SARA: Ik ben eens nieuwsgierig of je hem zult horen. Bij
Claudia en Paul is het net hetzelfde. Als Loreke weent,
dan draait Paul zich eens om en Claudia kan eruit.

ERIK: Jaja, maar Paul, dat is een ontaarde vader. Aan mij
zullen ze een voorbeeldje kunnen nemen.

SARA: We zullen zien... we zullen zien...

ERIK: Ontwaar ik daar geen zweem van twijfel bij mijn prinses?

SARA: Vrouwelijke intuïtie manneke, vrouwelijke intuïtie.

ERIK: We zullen over een paar weken nog wel eens praten.

SARA: Inderdaad.

ERIK: Zeg schat, het was toch een zalig gezicht.

SARA: Wat?

ERIK: Vincent voor de eerste keer in dat grote kinderbedje,
je zag hem bijna niet liggen.

SARA: 't Was zo precies of hij was aan het loeren naar die
bloemetjes op de stoffen bekleding.

ERIK: Heb je hem daarnet nog zien liggen als hij al sliep...
zo met één klein vuistje boven de dekens uit?

SARA: Vincent is het beste dat ons kon overkomen.

ERIK: 'k Geloof het ook... en we gaan het er niet bij laten.
(neemt haar vast)

SARA: Hé, nu nog niet, daarvoor is het nog een beetje vroeg.

ERIK: Om je eens goed vast te pakken, is het toch nooit te vroeg?

SARA: Ik dacht al dat je wilde...

ERIK: Natuurlijk niet... alhoewel...

SARA: Zeg schat, hoeveel kinderen zou jij eigenlijk graag
willen?

ERIK: Als 't van mij afhangt een hele autobus.

SARA: Jij denkt alleen maar aan "maken" geloof ik, je moet ze
ook nog grootbrengen.

ERIK: Daar kan ik je toch wel mee helpen.

SARA: En je werk dan?

ERIK: 'k Heb toch een rustige baan op de fabriek: gewoon mijn uren kloppen en als ik thuis ben, hoef ik nergens meer aan te denken.

SARA: Maar je baas heeft je toch promotie beloofd?

ERIK: En dan?...Dat is toch goed?

SARA: Maar zit er dan geen kans in dat je geregeld op reis moet gaan?

ERIK: Geregeld, geregeld, dat is wat overdreven. En zo'n tripje naar Londen of Parijs met het vliegtuig... dat duurt minder lang dan met de auto naar Brussel rijden.

SARA: 'k Hoop dat ze dat toch niet gaan overdrijven.

ERIK: Dan ken je mij nog niet. Als ik zeg dat ik het niet doe, dan hou ik mij daaraan.

SARA: We zullen zien... Ik ben er toch niet gerust in.

ERIK: Ik wel... Don't worry, be happy.
Zeg, over een paar weken, als onze Vincent wat groter is en het weer is goed, dan ga ik met hem wandelen.

SARA: Alleen?

ERIK: Als jij boodschappen gaat doen of zo.

SARA: Alleen?

ERIK: En waarom niet?

SARA: Denk je niet dat de mensen dat raar vinden, papa op stap met de baby?

ERIK: En wat dan nog? Ik ben er fier op en iedereen mag dat zien!

SARA: Je bent een schat.

ERIK: En als hij groot is, dan trekken we er met ons drieën op uit... naar Zwitserland... naar de bergen...
Ik leer hem de geur van het weiland, het hooi. We luisteren naar de koeiebellens. We gaan met het kabelspoor tot in de sneeuw en we snuiven de ijle lucht op boven de

ERIK: gletsjer. We rollebollen in de verse sneeuw en bedelven mekaar onder de sneeuwballen. En 's avonds, bij het haardvuur, drinken we warme chocomelk. Ik vertel hem nog een verhaaltje voor het slapengaan en dan gaan we hem samen toedekken...

SARA: Dromer.

ERIK: Is dat niet prettig... nog kunnen dromen?

SARA: Zeker.

ERIK: Zie je hem al naar de lagere school gaan? Zes jaar... met een kort broekje dat net iets te lang is.

SARA: Ik kan het mij niet voorstellen.

ERIK: Ik wel...als hij naar huis komt en de eerste woordjes heeft leren lezen en schrijven... als hij enthoesiast vertelt over de kinderen in zijn klas en over de meester... als hij gebogen over zijn blad en met zijn tong een tikkeltje naar buiten, ingespannen zijn eerste huiswerk zit te maken... als hij na de schooltijd staat te wachten aan de garage tot ik thuiskom... als wij dan iedere avond gaan sjotten tot we alletwee bezweet thuiskomen... als we samen zingend onder de douche staan, zingend alsof onze ploeg de wereldbeker won...

SARA: Je bent een schat.

ERIK: Ik probeer mij voor te stellen dat hij twaalf jaar is. Zijn stem begint zo nu en dan al eens over te slaan... Hij begint al stilaan naar de meisjes te kijken, maar als ze hem zien, draait hij schichtig zijn hoofd weg. En terwijl jij thuis zijn verjaardagstaart versiert, gaan wij nog eens samen wandelen door het veld. We spreken met mekaar als grote mensen. Ik versta hem en hij verstaat mij...al was het met een knipoog. We lopen door het hoge koren... plukken heel voorzichtig een stengel en wrijven de korenaar tussen onze handen. We snuiven eraan en proeven de zomer. Dat is het opperste geluk... graankorrels knabbelen met je zoon die groot wordt. Op de terugweg lopen we om het hardst om uit de zandwegel op de steenweg te komen... en hij wint... want zijn benen worden langer en mijn buikje dikker... en als we ons huis naderen, ruiken we de taart en de koffie en ons moeke glundert...

SARA: Jij had dichter moeten worden in plaats van op een petrochemisch bedrijf te werken...

ERIK: Misschien...

SARA: Zeker!

(We horen het geschrei van een baby.)

SARA: Voilà... moeke glundert... want vake is van dienst.

ERIK: (recht) Je zal niet blijven lachen... ik zal mijn vaderlijk gezag eens laten gelden.

SARA: Voorzichtig hé.

ERIK: Natuurlijk schatteké. (gaat naar boven) Weet je wat, kom ook maar al naar boven en hou ons bedje maar al warm.

SARA: (recht) 't Is goed, maar haast je nu maar of dat manneke denkt dat hij aan zijn lot is overgelaten.

ERIK: Toch niet door mij... zéker niet door mij... (af naar kinderkamer)

(Sara gaat naar boven, doet haar peignoir uit en gaat rechtop zitten in bed links boven; ondertussen houdt het kindergeschrei op en Erik komt glunderend uit de kinderkamer.)

ERIK: Dat had je niet gedacht hé, dat hij zo vlug zou stil zijn.

SARA: Eerlijk gezegd zit ik er toch wel een beetje van te kijken.

ERIK: Jij onderschat mij hé vrouwke! Schuif op dat ik erbij kan. (met een sprong wipt hij op het bed en op dat ogenblik begint Vincent weer te wenen.)

SARA: Herbeginnen vader!

ERIK: Geen paniek, ik heb alles onder controle.

(Erik uit bed en naar de kinderkamer; na enkele ogenblikken komt hij terug, nu al iets meer argwanend achterom kijkend.)

SARA: Je bent er precies niet helemaal gerust in.

ERIK: Toch wel, maar ik moet toch geen lawaai staan maken als het niet echt nodig is. Allé, hier zijn we. (komt in bed) Ha, jij hebt al warme voeten.

SARA: En jij koude voeten.

ERIK: Koude voeten, warme liefde. (hij neemt haar vast)

SARA: Zouden we niet beter een beetje proberen te slapen...
wie weet hoeveel keer moeten wij... pardon jij er nog uit.

ERIK: Na een goed slaapmutsje slaap ik nog eens zo goed.

SARA: Allé, kom hier dan kluizenaar, maar met mij moet je
nog een beetje voorzichtig zijn.

ERIK: Ik zal je strelen als een porceleinen vazetje.

SARA: Dan is 't goed.
(Ze knuffelen een tijdje... en dan begint Vincent weer te
wenen.)

SARA: Pech hé broeder.

ERIK: Dat is 't minste wat je kan zeggen... platgevallen met
de eindmeet in zicht.

SARA: Haast je maar, want hij weent goed door.

ERIK: Geen paniek, ik... (af kinderkamer)

SARA: ... heb alles onder controle... jaja!

ERIK: (op met Vincent onzichtbaar in zijn armen in een deken
gewikkeld) Dat manneke had nood aan een beetje affektie!

SARA: Je gaat hem verwennen.

ERIK: Als ze zo klein zijn, kan je ze onmogelijk verwennen...
allé, dat heb ik toch gehoord op TV.

SARA: Je hoort zoveel op TV. Leg hem nu maar in zijn bedje.

ERIK: Ik vlieg al. (af met Vincent)
(Na een tijdje komt hij op zijn tenen naar het bed.)

ERIK: (in bed) Waar waren we gebleven?

SARA: Iets van een eindmeet en platvallen of zo.

ERIK: Dan zullen we nog maar een ronde extra rijden.
(Nog maar net zijn ze aan het knuffelen of Vincent begint weer.)

ERIK: Miljaar!

SARA: 't Kan niet alle dagen kermis zijn.

ERIK: (uit bed) Kan het zijn dat hij al terug honger heeft?

SARA: Na een uurtje?

ERIK: Ja, kan dat niet?

SARA: 'k Denk het niet, maar anders laat jij hem maar wat sabbelen want ik sta nog droog.

ERIK: Plezante. (iets geïrriteerder af naar kinderkamer)
(Het geschrei blijft nog voortduren.)

(Na een tijdje komt Erik weer op met Vincent. Erik zingt zachtjes en Vincent is stil.)

ERIK: Slaap kindje slaap
Daarbuiten loopt een schaap
Een schaap met witte voetjes
Dat drinkt zijn melk zo zoetjes.
Slaap kindje slaap
Slaap kindje slaap.

SARA: Ik wist niet dat jij zo mooi kon zingen.

ERIK: Stt!... Hij slaapt nu juist.

SARA: Leg hem dan maar voorzichtig in zijn bedje.

ERIK: Zie eens wat een schat.

SARA: Onze schat.

ERIK: Hij mag nog honderd keer wakker worden...

SARA: Roep maar niet te hard vader... en leg hem nu maar stilletjes in zijn bedje.

ERIK: (terwijl hij afgaat naar kinderkamer begint hij weer zacht te zingen) Slaap kindje slaap, daarbuiten loopt een schaap... enz. (hij zingt zacht verder terwijl het licht uitgaat.)

TAFEREEL 3

(Het is 6 jaar later. Het is het verjaardagsfeest van Vincent. Vader is nog niet thuis. Moeder en Vincent hebben taart gegeten waarvan de resten nog op de tafel staan. Nadat zij lang en tevergeefs gewacht hebben, is Vincent toch maar naar bed gegaan.)

SARA: (staat aan de deur van de kinderkamer) Probeer nu maar te slapen Vincent.

VINCENT: (off) Ja moeke.

11.

SARA: Als vake thuiskomt, zal hij je zeker nog een verjaardagszoen komen geven.

VINCENT: (off) Ja moeke.

SARA: En als er nog een stukje taart overblijft, dan mag jij dat morgen opeten en dan mag je de 6 kaarsjes meenemen naar school.

VINCENT: (off) Ja moeke.

SARA: Slaapwel jongen.

VINCENT: (off) Slaapwel moeke.

(Sara komt naar beneden. Ze loopt zenuwachtig heen en weer, ongeduldig omdat Erik nog niet thuis is. Ze ruimt de tafel af en laat enkel de taart staan. Na een tijdje komt Erik binnen. Hij is netjes gekleed: kostuum en overjas en heeft een akten-tas bij.)

ERIK: Eindelijk, ik dacht dat ik nooit zou thuis geraken vandaag.

(doet overjas uit en laat zich in de zetel vallen.)

ERIK: Ha, dag schat. Eerst mijn schoenen uitdoen, want die knellen verschrikkelijk. Als ik nog eens nieuwe schoenen aandoe, dan ga ik ze thuis eerst wat "inlopen", want vandaag heb ik er teveel miserie mee gehad. Zeg, ken jij Denorme van de meststoffenafdeling?

SARA: 'k Weet niet.

ERIK: Die keek nogal eens op zijn neus tijdens de vergadering. Hij wou mij zomaar mijn beste assistent afsnoepen, maar daar is niets van in huis gekomen. Ik heb hem gezegd dat hij zijn eigen personeel maar beter moet opleiden. Vanderstappen moest erom lachen, maar ja, hij en Denorme zijn ook al geen beste vriendjes meer sinds dat milieu-incident van vorig jaar, weet je nog wel.

SARA: Jaja.

ERIK: Zeg, zal ik je eens wat vertellen? Er zit een kansje in dat ik word uitgekozen om volgend jaar een nieuwe afdeling op te starten in Frankrijk. De grote baas, meneer Dubois, insinueerde iets in die richting, maar ik heb er nog niet te diep willen op doorgaan. Dat zou fantastisch zijn hé, op zo'n functie zit ik al 2 jaar te wachten.